

V I Lenin

Den ryska revolutionen och inbördeskriget

Man försöker skrämman oss med inbördeskrig

Uppskrämd av att mensjeviker och socialistrevolutionärerna har vägrat att ingå en koalition med kadeterna och av att det är sannolikt att demokraterna är fullt i stånd att bilda regering utan dem och att styra Ryssland mot dem, gör bourgeoisin sitt bästa för att skrämman demokraterna.

Skräm dem så mycket du kan! Det är parollen för hela den borgerliga pressen. Gör ditt bästa för att skrämman dem! Ljug och förtala, men skräm dem!

Birzjovka söker skrämman genom att fabricera nyheter om bolsjevikaktioner. Andra söker skrämman genom att sprida rykten om Aleksejevs avgång och om att det finns en risk för att tyskarna skall bryta igenom mot Petrograd, som om fakta inte har visat, att det just är Kornilovgeneralerna (och till dem hör obetingat Aleksejev) som är i stånd att öppna fronten för tyskarna i Galizien och framför Riga och Petrograd och att det är Kornilovgeneralerna som väcker det största hatet inom armén mot högkvarteret.

För att göra denna metod att skrämman demokraterna mer »solid» och övertygande söker man hänvisa till faran av »inbördeskrig». Av alla skrämmanmetoder är nog den att skrämman med inbördeskrig den vanligaste. Så här formulerade folkfrihetspartiets kommitté i Rostov vid Don denna vanliga, i källborgerliga kretsar mycket gångbara, idé i en resolution den 1 september (Retj nr 210):

”Kommittén är övertygad om att ett inbördeskrig kan sopa bort revolutionens alla framsteg och dränka vår unga, osäkra frihet i strömmar av blod. Den anser det därför nödvändigt att energiskt protestera mot en fördjupning av revolutionen, dikterad av ogenomförbara socialistiska utopier, om vi skall kunna rädda revolutionens vinningar.”

Den grundidé man mött otaliga gånger i ledare i Retj, i artiklar av Plechanov och Potresov, i ledare i mensjevikiska tidningar, osv. osv., har här uttryckts i den klaraste och exaktaste, mest genomtänkta och utförliga form. Det är därför nyttigt att ta upp denna tankegång mer ingående.

Låt oss försöka göra en mer konkret analys av frågan om inbördeskriget, på basis bl. a. av det redan gångna halvårets erfarenheter av vår revolution.

Dessa erfarenheter visar oss, i fullständig överensstämmelse med erfarenheterna från alla europeiska revolutioner från slutet av 1700-talet, att inbördeskrig är den skarpaste formen av klasskamp, där en rad ekonomiska och politiska sammandrabbningar och strider upprepas, hopas, breddas och tillspetsas och gör att dessa sammandrabbningar blir en kamp, där en klass med vapen i hand kämpar mot en annan klass. Oftast – nästan alltid kan man säga – utspelas i alla någotsånär fria och avancerade länder inbördeskriget mellan de klasser, vilkas antagonistiska ställning gentemot varandra skapas och fördjupas av kapitalismens hela ekonomiska utveckling, av det moderna samhällets hela historia världen över, nämligen mellan bourgeoisin och proletariatet.

Under det gångna halvåret av vår revolution har vi upplevt mycket starka spontana utbrott den 20-21 april och den 3-4 juli, då proletariatet var mycket nära att starta ett inbördeskrig. Kornilovrevolten däremot var en militär sammansvärjning, stödd av godsägarna och kapitalisterna och ledd av kadetpartiet, en sammansvärjning varigenom bourgeoisin faktiskt redan inledde ett inbördeskrig.

Sådana är fakta. Sådan är vår egen revolutions historia. Man måste framför allt lära av denna historia, man måste främst tänka igenom dess förlopp och dess klassbetydelse.

Låt oss försöka jämföra de första grunderna till det proletära inbördeskriget och till det borgerliga inbördeskriget i Ryssland med tanke på 1) spontaniteten i rörelsen, 2) dess målsättningar, 3) den politiska medvetenheten hos de massor som deltar i den, 4) rörelsens styrka och 5) segheten i den. Vi antar, att om alla partier, som nu ”i onödan slänger omkring sig” ordet ”inbördeskrig”, ställde frågan på detta sätt och gjorde ett verkligt försök att studera de första grunderna till inbördeskriget, så skulle hela den ryska revolutionens politiska medvetenhet tjäna ytterst mycket på detta.

Låt oss börja med spontaniteten i rörelsen. Om den 3-4 juli har vi uttalanden av sådana vittnen som den mensjevnikiska Rabotjaja Gazeta och den socialistrevolutionära Delo Naroda, vilka som *faktum* erkänt rörelsens spontana tillväxt. Dessa uttalanden har jag citerat i en artikel, som publicerats i Proletarskoje Delo och som utgetts som ströskrift under titeln Svar till baktalarna. Mensjevikerna och socialistrevolutionärerna fortsätter dock att officiellt förneka spontaniteten i utbrottet den 3-4 juli, vilket de gör av helt begripliga orsaker, för att försvara sig själva och sin medverkan i förföljelserna av bolsjevikerna.

Låt oss lämna det kontroversiella åt sidan så länge. Låt oss ta det odiskutabla. Ingen bestrider spontaniteten i rörelsen den 20-21 april. Bolsjevikpartiet anslöt sig till denna spontana rörelse under parollen ”All makt åt sovjeterna”; helt oberoende av bolsjevikerna anslöt sig den bortgångne Linde och förde ut på gatorna 30 000 beväpnade soldater, som var redo att arrestera regeringen. (Den omständigheten att trupperna fördes ut har för övrigt inom parentes sagt inte undersökts och studerats. Men när man tänker sig in häri och ger den 20 april dess plats i det historiska händelsesammanhanget, dvs. betraktar den 20 april som en länk i den kedja, som sträcker sig från den 28 februari till den 29 augusti, så blir det klart, att bolsjevikernas skuld och misstag var att deras taktik var *otillräckligt* revolutionär och inte alls att den var övermåttan revolutionär, vilket kälkborgarna beskyller oss för.)

Spontaniteten i den rörelse, som stod på gränsen till ett av proletariatet påbörjat inbördeskrig, är således ställd utom tvivel. I Kornilovkuppen finns det däremot inte ett spår av något som liknar spontanitet: där finns bara en sammansvärjning av generaler, som räknade med att genom bedrägeri och ordergivningens kraft dra med sig en del av trupperna.

Det är otvivelaktigt, att spontaniteten i en rörelse är ett tecken på att den är djupt rotad i massorna, att den har fasta rötter och att den är oundviklig. Den proletära revolutionen har fast mark, den borgerliga kontrarevolutionen saknar grund – det är vad fakta visar om de undersöks med tanke på rörelsens spontanitet. Låt oss betrakta rörelsens målsättningar. Rörelsen den 20-21 april var mycket nära att acceptera de bolsjevikiska parollerna, medan rörelsen den 3-4 juli direkt tillväxte i samband med dem, under deras inflytande och ledning. Bolsjevikpartiet talade helt öppet, bestämt, klart och exakt, för alla som ville höra på, i sina tidningar och den muntliga agitationen om det proletära inbördeskrigets viktigaste *målsättningar*: proletariatets och fattigböndernas diktatur, fred och omedelbart erbjudande av fred, konfiskation av godsägarjorden.

Kornilovkuppens målsättningar känner vi alla till och ingen av demokraterna bestrider, att dessa målsättningar var godsägarnas och borgarnas diktatur, sovjeternas upplösning och förberedelser till att återupprätta monarkin. Kadetpartiet, detta det viktigaste Kornilovpartiet (som man för övrigt hädanefter borde börja kalla det), har en större press och större krafter för agitation än bolsjevikerna, men det har aldrig vågat och vågar inte heller nu öppet tala till folket vare sig om bourgeoisins diktatur eller skingrande av sovjeterna eller om Kornilovmålsättningarna överhuvudtaget!

Vad beträffar rörelsens målsättningar visar fakta, att det proletära inbördeskriget kan öppet framlägga sina slutmål för folket och därigenom vinna det arbetande folkets sympatier, medan det borgerliga inbördeskriget endast genom att dölja sina målsättningar kan försöka leda en del av massorna: detta är den stora skillnaden mellan dem i frågan om massornas politiska medvetenhet.

De enda objektiva fakta i denna fråga verkar vara fakta om partimedlemskap och val. Det verkar inte finnas några andra fakta, som gör det möjligt att exakt bedöma massornas politiska medvetenhet. Att den proletärt revolutionära rörelsen leds av bolsjevikpartiet och den borgerligt kontrarevolutionära av kadetpartiet är klart och kan knappast bestridas efter de sex månadernas revolutionserfarenheter. Tre faktajämförelser kan göras i den behandlade frågan. En jämförelse mellan majvalen till stadsdelsdumorna i Petrograd och augustivalen till stadsduman visar att rösterna på kadeterna minskat och att rösterna på bolsjevikerna ökat ofantligt. Kadetpressen erkänner, att bolsjevismen som regel är stark på de ställen där arbetar- eller soldatmassorna är koncentrerade.

Eftersom alla slags uppgifter saknas om fluktuation i partimedlemskapet, om hur möten besöks osv., så kan massornas medvetna medverkan i partiet endast prövas genom publicerade uppgifter om penninginsamlingar till partiet. De visar, att de bolsjevikiska arbetarna ådagalägger en ofantlig och massomfattande heroism när det gäller att samla in pengar till *Pravda*, till förbjudna tidningar osv. Redogörelserna för insamlingarna har alltid publicerats. Något liknande har vi inte sett hos kadeterna: deras partiarbete "närs" uppenbart av bidrag från de rika. Det finns inte ett spår av aktiv hjälp från massorna.

Slutligen visar en jämförelse mellan rörelserna den 20-21 april och den 3-4 juli å ena sidan och Kornilovkuppen å den andra, att bolsjevikerna direkt anger för massorna vem som är deras fiende i inbördeskriget, nämligen bourgeoisin, godsägarna och kapitalisterna. Kornilovkuppen har redan visat att de trupper som följde Kornilov gjorde det därför att de blev *direkt bedragna*, ett bedrägeri som avslöjades vid "den vilda divisionens" och Kornilovförbandens första möte med Petrogradarbetarna.

Vidare. Vilka data visar proletariatets och bourgeoisins styrka i inbördeskriget? Bolsjevikerna är starka endast genom proletärernas antal och klassmedvetenhet, genom de sympatier "gemene man" bland socialistrevolutionärerna och mensjevikerna (dvs. arbetare och fattigbönder) hyser för de bolsjevikiska parollerna. Det är ett faktum, att just dessa paroller i praktiken drog med sig *majoriteten* av de aktiva revolutionära massorna i Petrograd den 20-21 april, den 18 juni och den 3-4 juli.

Härvid bekräftar en jämförelse mellan uppgifterna om "parlaments"-valen och uppgifterna om de ovannämnda massrörelserna helt en iakttagelse beträffande Ryssland, som många gånger gjorts i väst, nämligen att det revolutionära proletariatets *styrka* – vad det gäller att inverka *på massorna* och dra in dem i kampen – är ojämförligt *större* i den *utomparlamentariska* kampen än i den parlamentariska. Det är en mycket viktig iakttagelse beträffande inbördeskriget.

Det är helt klart varför alla förhållanden och hela situationen i parlamentarisk kamp och val gör att de förtryckta klassernas kraft blir mindre än den kraft de faktiskt kan utveckla i inbördeskrig.

Kadeternas och Kornilovkuppens styrka är *rikedomens* styrka. Genom en lång rad politiska aktioner och pressen har det bevisats, att det engelsk-franska kapitalet och imperialismen är *för* kadeterna och *för* Kornilovkuppen. Det är allmänt känt, att hela högerflygeln vid Moskvakonferensen den 12 augusti rabiät stödde Kornilov och Kaledin. Det är allmänt känt,

att den franska och brittiska borgerliga pressen har ”hjälpt” Kornilov. Det finns tecken på att *bankerna* har hjälpt honom.

Rikedomens hela styrka stod bakom Kornilov, men hur ömkligt och snabbt blev inte sammanbrottet! Förutom rikemän kan man bara upptäcka två samhällskrafter bland Kornilovanhängarna: ”den vilda divisionen” och kosackerna. I första fallet är det *endast* fråga om okunnighetens och bedrägeriets styrka. Ju längre pressen blir kvar i bourgeoisins hand, desto förfärligare blir denna styrka. Efter seger i inbördeskriget skulle proletariatet snabbt göra slut på *denna* ”styrke”-källa en gång för alla.

Kosackerna är ett befolkningsskikt av rika, små och medelstora jordägare (det genomsnittliga jordinnehavet är cirka 50 desiatiner* i den ryska provinsen, som har bibehållit särskilt många medeltida drag i sitt levnadssätt, sin ekonomi och sina vanor. Här kan vi varsebli en samhällslig och ekonomisk bas för ett ryskt Vendée. Men vad har *fakta* om Kornilov-Kaledin-rörelsen då visat? Kaledin, ”den älskade ledaren”, stödd av Gutjkov, Miljukov, Rjabusjinskij och deras anhängare, *lyckades trots allt inte åstadkomma* en massrörelse!! Kaledin marscherade mot inbördeskrig mycket mer ”direkt” och rätlinjigt än bolsjevikerna. Kaledin for raka vägen ”för att resa Don”, men likväl lyckades han inte åstadkomma någon som helst massrörelse i ”sin” region, i en kosackregion långt borta från den allryska demokratin! I stället observerar vi spontana utbrott av den proletära rörelsen mitt i centrum för den antibolsjevikiska allryska demokratin inflytande och styrka.

Det finns inga objektiva uppgifter om hur olika skikt och olika ekonomiska grupper bland kosackerna ställer sig till demokratin och till Kornilovkuppen. Det finns endast tecken på att majoriteten av de fattiga och medelstora kosackerna ganska starkt lutar åt demokratin och att endast officerarna och toppskikten av de välbärgade kosackerna är helt för Kornilov.

Hur som helst så är det efter erfarenheterna den 26-31 augusti historiskt bevisat, att kosackmassrörelsen för en borgerlig kontrarevolution är ytterst svag.

Så återstår den sista frågan: om rörelsens *segghet*. Beträffande den bolsjevikiska, proletärt revolutionära rörelsen har vi bevis på att kampen mot bolsjevismen under det halvår det existerat en republik i Ryssland förts både ideologiskt, med en *gigantisk* övervikt av pressorgan och agitatoriska krafter för motståndarna till bolsjevismen (trots att det är ytterst ”riskabelt” att räkna förtalskampanjer till ”ideologisk” kamp), och *genom repressalier*: hundratals arresterade, demolering av det viktigaste tryckeriet, förbud mot den viktigaste tidningen och en rad andra tidningar. Resultatet är bevisat av fakta: en väldig förstärkning av bolsjevismen vid augustivalen i Petrograd och därefter en förstärkning, både inom det socialistrevolutionära och det mensjevikiska partiet, av de internationalistiska strömningar och ”vänster”-strömningar, som närmar sig bolsjevismen. Det betyder, att den proletärt revolutionära rörelsen är mycket seg i det republikanska Ryssland. Fakta visar, att kadeternas, socialistrevolutionärernas och mensjevikernas samfälliga bemödanden *inte har lyckats* försvaga denna rörelse på minsta sätt. I stället har just Kornilovmännens koalition med ”demokratin” stärkt bolsjevismen. Några andra sätt att bekämpa den proletärt revolutionära strömningen än ideologisk påverkan och repressalier finns inte.

Det föreligger ännu inga uppgifter om hur seg kadeternas och Kornilovmännens rörelse är. Kadeterna har inte utsatts för några förföljelser alls. Även Gutjkov har satts på fri fot och Maklakov och Miljukov har inte ens arresterats. Retj har inte ens förbjudits. Man skonar kadeterna. Kerenskijs regering *kurtiserar* Kornilovkadeterna. Men om vi ställer frågan så här: låt oss anta att de engelsk-franska och ryska Rjabusjinskijmiljonärerna kommer att ge

* 1 desiatin = 1,09 hektar. – *Red.*

miljoner och åter miljoner till kadeterna, Jedinstvo, Den osv., till den nya valkampanjen i Petrograd, är det då troligt att rösterna på dem nu blir fler, efter Kornilovkuppen? Att döma av möten etc. kan svaret knappast bli annat än nekande.

* * *

Summerar vi resultaten av våra jämförelser mellan uppgifterna ur den ryska revolutionens historia, blir resultatet, att början av proletariats inbördeskrig avslöjade rörelsens styrka, politiska medvetenhet, fasta rötter, tillväxt och seghet. Början av bourgeois inbördeskrig avslöjade inte någon kraft, inte någon politisk medvetenhet bland massorna, inte några djupa rötter, inte några segerchanser.

Kadeternas förbund med socialistrevolutionärerna och mensjevikerna mot bolsjevikerna, dvs. mot det revolutionära proletariats, har prövats i praktiken under flera månader. Detta förbund mellan de temporärt förklädda Kornilovanhängarna och "demokratin" ledde i sak inte till att bolsjevikerna blev svagare utan till att de blev starkare, till sammanbrott för "koalitionen", till att "vänster"-oppositionen blev starkare också bland mensjevikerna.

Ett förbund mellan bolsjevikerna, socialistrevolutionärerna och mensjevikerna mot kadeterna, mot bourgeoisin *har ännu inte prövats*. Eller, för att vara mer exakt, ett sådant förbund *har prövats endast på en front*, endast under *fem dagar*, den 26-31 augusti, under Kornilovkuppen. Detta förbund gav under den tiden den fullständigaste seger över kontrarevolutionen, en seger som vanns med en lätthet som ingen enda revolution hittills kunnat uppvisa; förbundet medförde att borgerlighetens, godsägarnas och kapitalisternas, de allierade imperialisternas och kadeternas kontrarevolution undertrycktes på ett så förkrossande sätt, att inbördeskriget *från detta håll* bröt samman, omintetgjordes från första början och kollapsade innan någon "strid" hade börjat.

Inför detta historiska faktum skriker hela den borgerliga pressen tillsammans med alla sina eftersägare (Plechanov, Potresov, Bresjko-Bresjkovskaja m. fl.) allt vad de kan om att just ett bolsjevikförbund med mensjevikerna och socialistrevolutionärerna "hotar" att medföra ett inbördeskrigs fasor!

Det skulle vara lustigt om det inte vore så sorgligt. Det är sorgligt att en så klar, uppenbar, frapperande absurditet, ett sådant förlöjligande av fakta, av vår revolutions hela historia överhuvudtaget kan få åhörare ... Detta visar fortfarande att de själviska borgerliga lögnerna är oerhört spridda (vilket är oundvikligt så länge pressen är monopoliserad av bourgeoisin), att dessa lögnare dränker och överröstar de mest otvivelaktiga och obetingat odiskutabla lärdomarna av revolutionen.

Om det finns en absolut odiskutabel, av fakta absolut bevisad lärdom av revolutionen, så är det den, att endast ett förbund mellan bolsjevikerna, socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, endast hela maktens omedelbara övergång till sovjeterna skulle omöjliggöra inbördeskrig i Ryssland, ty ett av bourgeoisin inlett inbördeskrig mot ett sådant förbund, mot arbetar-, soldat- och bondedeputerades sovjet, är otänkbart; ett sådant "krig" skulle inte ens rätta till den första striden och borgerligheten skulle inte *för andra* gången, efter Kornilovkuppen, finna ens "en vild division", ens det tidigare antalet kosackavdelningar för en rörelse mot sovjetregeringen!

Det är överhuvudtaget något utomordentligt sällsynt och svårt, att en revolution, vilken det vara må, utvecklas fredligt, ty revolution innebär att de mest akuta klassmotsättningarna skärps i allra högsta grad. I ett bondeland, där proletariats och böndernas förbund *kan ge* de av det mest orättfärdiga och brottsliga krig utpinade massorna *fred* och bönderna *all jord*, i ett sådant land och i ett så exceptionellt historiskt ögonblick är emellertid revolutionens fredliga

utveckling något *möjligt* och *sannolikt*, om hela makten övergår till sovjeterna. Partiernas kamp om makten inom sovjeterna kan försiggå fredligt, om sovjeterna helt demokratiseras och om partierna avstår från sådana ”småstöder” från och kränkningar av de demokratiska principerna som att soldaterna får en representant per 500 väljare, medan arbetarna får en per 1000 väljare. I en demokratisk republik är sådana småstöder dömda att försvinna.

Varje förbund mellan den engelsk-franska och den ryska bourgeoisin, mellan Kornilovs, Buchanans, Rjabusjinskijs och Miljukovs anhängare å den ena sidan och Plechanovs och Potresovs anhängare å den andra är helt kraftlöst mot sovjeterna, som ger all jord utan ersättning till bönderna och föreslår en rättvis fred för alla folk. Ett sådant förbund utgör ingen fara för sovjeterna.

Det är naturligtvis oundvikligt, att bourgeoisin gör motstånd mot att jorden överlämnas till bönderna utan kompensation, mot liknande omdaningar inom andra levnadsområden, mot en rättvis fred och brytning med imperialismen. Men för att motståndet skall utvecklas till inbördeskrig krävs det åtminstone något slags *massor*, som är i stånd att *föra krig* och besegra sovjeterna. Bourgeoisin har emellertid *inga* sådana massor och den har ingenstans att ta dem ifrån. Ju snabbare och beslutsammare sovjeterna tar hela makten, desto snabbare kommer både ”de vilda divisionerna” och kosackerna att splittras, splittras i en helt obetydlig minoritet av medvetna Kornilovanhängare och en ofantlig majoritet anhängare av ett demokratiskt och *socialistiskt* (ty då blir det fråga just om socialismen) förbund mellan arbetare och bönder.

Ett borgerligt motstånd mot maktens övergång till sovjeterna kommer att leda till att *dussintals* och *hundratals* arbetare och bönder kommer att ”hålla ett öga på”, övervaka, kontrollera och registrera *varje* kapitalist, ty arbetarnas och böndernas intressen kommer att kräva kamp mot kapitalisternas bedrägeri mot folket. Formerna och metoderna för denna registrering och kontroll har uformats och förenklats just av kapitalismen, just genom sådana kapitalismens skapelser som banker, storföretag, syndikat, järnvägar, posttjänst, konsumentföreningar och fackföreningar. För att på en oblodig väg krossa allt motstånd från bourgeoisin är det alldeles tillräckligt om sovjeterna straffar de kapitalister, som undviker den mest detaljerade räkenskap eller bedrar folket, genom konfiskation av all deras egendom och kortvarig arrestering. För det är just genom bankerna, när de väl en gång nationaliserats, och just genom tjänstemannaföreningarna, postväsendet, konsumentföreningarna och fackföreningarna som kontrollen och registreringen blir universella, allsmäktiga, allestädes närvarande och oemotståndliga.

Och de ryska sovjeterna, förbundet mellan de ryska arbetarna och fattigbönderna, står inte ensamma i de steg de tar i riktning mot socialismen. Om vi vore ensamma, skulle vi inte vara i stånd att slutföra denna uppgift fredligt, ty denna uppgift är i grund och botten internationell. Men vi har ofantliga reserver, arméerna av de mest avancerade arbetarna i andra länder, där Rysslands brytning med imperialismen och med det imperialistiska kriget ofrånkomligen kommer att påskynda arbetarnas socialistiska revolution, som håller på att mogna där.

* * *

Somliga talar om ”strömmar av blod” i ett inbördeskrig. Härom talas det i Kornilovkadeternas ovan citerade resolution. Alla borgare och alla opportunisterna upprepar denna fras på tusen sätt. Efter Kornilovkuppen skrattar alla politiskt medvetna arbetare åt den, de kommer att skratta och kan inte göra annat än skratta åt den.

Frågan om ”strömmar av blod” i den krigstid vi genomlever kan och måste studeras genom att på ett ungefär beräkna krafterna, konsekvenserna och resultaten; man måste ta detta på allvar och inte som en tom gångbar fras och som enbart hyckleri av kadeterna, som för sin del gjort

allt för att göra det möjligt för Kornilov att överskölja Ryssland med ”strömmar av blod” och återupprätta bourgeoisins diktatur, godsägarmakten och monarkin.

”Strömmar av blod” säger man oss. Låt oss analysera *också* den sidan av frågan.

Låt oss anta, att mensjevikerna och socialistrevolutionärerna fortsätter att vackla, att de *inte* överlämnar makten till sovjeterna, att de *inte* störtar Kerenskij, att de återupprättar den gamla, ruttna kompromissen med bourgeoisin i en något annorlunda form (exempelvis ”partilösa” *Kornilovanhängare* i stället för kadeterna), att de inte ersätter statsmaktsapparaten med en sovjetapparat, att de inte föreslår fred, inte bryter med imperialismen och inte konfiskerar godsägarjorden. Låt oss anta att detta blir utgången av socialistrevolutionärernas och mensjevikernas nuvarande vacklan, att utgången av ”12 september” blir denna.

Erfarenheterna av vår egen revolution säger oss så klart som tänkas kan, att konsekvensen härav skulle bli att socialistrevolutionärerna och mensjevikerna ytterligare försvagades, att de lösgjordes ytterligare från massorna, att indignationen och bitterheten bland massorna ökade i otrolig grad, att sympatierna för det revolutionära proletariatet, för bolsjevikerna, ökade ofantligt.

Under sådana förhållanden kommer huvudstadsproletariatet att ännu mer närma sig kommunen, ett arbetaruppror, en makterövring och ett inbördeskrig, i dess högsta och mest avgjorda form; efter erfarenheterna av den 20-21 april och den 3-4 juli måste ett sådant resultat anses vara historiskt oundvikligt.

”Strömmar av blod” skriker kadeterna. Dylika strömmar av blod skulle ge seger åt proletariatet och fattigbönderna och denna seger skulle med nittionio procents sannolikhet ge *fred* i stället för imperialistiskt krig, *dvs.* rädda livet på *hundrausentals* personer, som nu gjuter sitt blod för att skaffa kapitalisterna profiter och erövringar (annexioner). Om den 20-21 april hade slutat med att all makt hade övergått till sovjeterna, och inom dem hade gett segern åt bolsjevikerna i förbund med fattigbönderna, så skulle detta – även om det hade kostat ”strömmar av blod” – ha räddat livet på den *halvmiljon* ryska soldater, som säkerligen stupade i striderna den 18 juni.

Så räknar och så kommer varje politiskt medveten rysk arbetare och soldat att räkna, om han väger och beaktar frågan om inbördeskriget, som nu reses överallt. Naturligtvis skrämmer man inte en sådan arbetare och soldat, som upplevt en hel del och tänkt över det, med de tjut om ”strömmar av blod” som uppges av personer, partier och grupper, vilka är villiga att offra *ytterligare miljoner* ryska soldaters liv för Konstantinopel, Lvov och Warszawa och för ”seger över Tyskland”.

Inga ”strömmar av blod” i ett inbördeskrig kan ens tillnärmelsevis jämföras med de *hav* av blod, som de ryska imperialisterna har utgjutit efter den 9 juni (trots de utomordentligt stora chanserna att undvika detta genom att överlämna makten till sovjeterna).

Under krigstid borde herrarnas Miljukov, Potresov, Plechanov m. fl. vara försiktigare med att argumentera *mot* ”strömmarna av blod” i ett inbördeskrig, ty soldaterna har sett och upplevt *hav* av blod.

Nu, år 1917, på fjärde året av ett oerhört tungt och brottsligt krig som har mattat ut folken, är det internationella läget för den ryska revolutionen sådant att erbjudande av en rättvis fred från ett ryskt proletariat, som segrat i inbördeskriget, skulle innebära nittionio procents möjlighet att uppnå vapenvila och fred *utan att ytterligare hav av blod utgöts.*

Ty en förening av den engelsk-franska och den tyska imperialismen, som är fientliga sinsemellan, *mot* en proletärt socialistisk republik i Ryssland är i praktiken *omöjlig*, medan en förening av den engelska, japanska och amerikanska imperialismen mot oss är ytterligt svår att genomföra och inte alls är farlig för oss, detta redan på grund av Rysslands geografiska läge. Och för övrigt är det ett faktum att det finns revolutionära och socialistiska proletära massor i *alla* europeiska stater och det är ställt utom allt tvivel att den internationella socialistiska revolutionen mognar fram och med naturnödvändighet kommer att utbryta. Denna revolution kan naturligtvis inte på allvar gagnas av delegationer och spel med Stockholmskonferenser med utländska personer av Plechanovs och Tseretelis typ utan endast av den ryska revolutionens frammarsch

Bourgeoisin skriker om ett oundvikligt nederlag för kommunen i Ryssland, dvs. ett nederlag för proletariatet, om det tar makten. Detta är lögnaktiga, själviska klasskrik.

Om proletariatet i Ryssland tar makten, så har det alla chanser att behålla den och leda Ryssland tills en revolution har segrat i väst.

Ty för det första har vi lärt oss mycket sedan Pariskommunens tid och vi skulle inte upprepa dess ödesdigra fel, vi skulle inte låta bankerna vara kvar i bourgeoisins hand och skulle inte inskränka oss till försvar mot våra Versaillesmän (alias Kornilovanhängarna) utan gå till offensiv mot dem och krossa dem.

För det andra skulle proletariatet efter sin seger ge Ryssland fred. Och ingen kraft kommer att kunna störta en regering som är för *fred*, en regering som är för en hederlig, uppriktig och rättvis fred, efter alla fador under den mer än treåriga striden mellan folken.

För det tredje skulle proletariatet efter sin seger omedelbart ge jorden till bönderna utan friköp. Och den väldiga majoriteten av bönderna, som är uttröttad på och förbittrad över det ”spel med godsägarna”, som bedrivs av vår regering, särskilt av ”koalitions”-regeringen, särskilt av Kerenskijns regering, kommer på allt sätt, allsidigt och osjälviskt att stödja proletariatet efter dess seger.

Ni herrar mensjeviker och socialistrevolutionärer talar allesammans om folkets ”hjaltemodiga ansträngningar”. I dagarna har jag för femtioelfte gången mött denna fras i en ledare i er Izvestija. Hos er är detta *endast* en fras. Men arbetarna och bönderna, som läser den, *tänker* på den och varje reflexion, som stärks av erfarenheterna från Kornilovkuppen, av ”erfarenheterna” från Pesjehonovs ministär, av ”erfarenheterna” från Tjernovs ministär *och så vidare*, varje reflexion leder ofrånkomligen fram till slutsatsen, att denna ”hjaltemodiga ansträngning” är ju inget annat än fattigböndernas förtroende för arbetarna i städerna såsom deras trognaste bundsförvanter och ledare. Den hjaltemodiga ansträngningen är inget annat än det ryska proletariatets seger över bourgeoisin i inbördeskrig, ty enbart en sådan seger kommer att rädda landet från plågsam vacklan, enbart den kommer att ange utvägen, ge jord och fred.

Om förbundet mellan arbetarna i städerna och fattigbönderna kan förverkligas genom omedelbar maktövergång till sovjeterna, så är det så mycket bättre. Bolsjevikerna kommer att göra *allt* för att denna *fredliga* utvecklingsväg skall tryggas för revolutionen. Härför utan kommer inte ens konstituerande församlingen, som sådan, att rädda situationen, ty även där kan ju socialistrevolutionärerna fortsätta ”spelet” med överenskommelser med kadeterna, med Bresjko-Bresjkovskaja och Kerenskij (på vilket sätt är de bättre än kadeterna?) osv. osv.

Om inte ens erfarenheterna av Kornilovkuppen lärt ”demokraterna” något, och de kommer att fortsätta sin ödesdigra politik av vacklan och kompromisser, så kommer vi att säga att inget är mer ödeläggande för den proletära revolutionen än denna vacklan. Men försök inte skrämna

oss, mina herrar, med inbördeskrig: det är oundvikligt om ni inte vill bryta med Kornilov-anhängarna och med "koalitionen" just nu, en gång för alla. Detta krig kommer att ge seger över utsugarklasserna, det kommer att ge jorden åt bönderna och fred åt folken, det kommer att öppna den rätta vägen till det socialistiska världsproletariatets segerrika revolution.

Skrivet under första hälften av september 1917.

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 34, sid. 214-223

Publicerat i tidningen *Rabotjij Put* nr 12, den 29 (16) september 1917

Undertecknat: *N. Lenin*